

คำพิพากษาฎีกาที่ 39/2545

นายสุนทร สุวรรณเลิศ

โจทก์

บริษัทสุมิโตโมคอนสตรัคชั่น จำกัด ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน

จำเลย

เรื่อง 1.ขัดคำสั่งไม่ไปทำงานที่ใหม่ แม้จะมาทำงานที่เดิมก็เป็นการละทิ้งหน้าที่

1. โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้เลิกจ้าง โจทก์อ้างว่าโจทก์ละทิ้งหน้าที่มากกว่า 3 วัน โจทก์จึงมีสิทธิได้รับเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพสุมิโตโม ไทยสุมิคอน เป็นเงิน 35,000 บาท ขอให้บังคับจำเลยที่ 1 จ่ายเงินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย เงินสะสม และเงินสมทบพร้อมผลประโยชน์จากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

2. จำเลยที่ 1 ให้การว่า จำเลยที่ 1 มีคำสั่งให้โจทก์ไปประจำ ณ โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณวัดนครอินทร์ โจทก์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของจำเลยที่ 1 ต่อมาวันที่ 3 มกราคม 2543 จำเลยมีคำสั่งเป็นหนังสือแจ้งโจทก์อีกครั้งหนึ่ง โจทก์ทราบคำสั่งแล้วแต่ไม่ได้ไปทำงานที่โครงการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณวัดนครอินทร์ และมีได้ไปทำงานที่สำนักงานใหญ่ โจทก์ขาดงานตั้งแต่วันที่ 3 มกราคม 2543 ดังนั้นในวันที่ 8 มกราคม 2543 จำเลยที่ 1 จึงมีหนังสือเลิกจ้างโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าชดเชย 108,800 บาท ค่าจ้าง 2,901 บาท

4. จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

5. ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว เห็นว่า โจทก์ทำหน้าที่เป็นพนักงานขับรถในกรุงเทพมหานคร จำเลยสามารถย้ายโจทก์ไปปฏิบัติงานโครงการก่อสร้างจังหวัดใกล้เคียงได้ การที่จำเลยที่ 1 มีคำสั่งให้โจทก์ไปทำงานที่โครงการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณวัดนครอินทร์ จังหวัดนนทบุรี คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น ตั้งแต่วันที่ 3 มกราคม 2543 งานในหน้าที่ของโจทก์ คือเป็นพนักงานขับรถของโครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณวัดนครอินทร์มิใช่หน้าที่พนักงานขับรถของสำนักงานใหญ่ เมื่อ โจทก์

ไม่ยอมไปทำงานที่โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณวัดนครอินทร์ในวันที่ 3 ถึงวันที่ 8 มกราคม 2543 แม้โจทก์จะยังคงไปทำงานที่สำนักงานใหญ่ในระหว่างเวลาดังกล่าวทุกวันที่ตาม การกระทำของโจทก์ย่อมเป็นการละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร จำเลยที่ 1 ย่อมเลิกจ้างโจทก์ได้

6. ปัญหาจะต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ข้อต่อมาของจำเลยที่ 1 ว่าโจทก์มีสิทธิได้รับค่าจ้างระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 8 มกราคม 2543 หรือไม่นั้น เห็นว่า สิทธิในการเลิกจ้างของนายจ้างในกรณีที่ลูกจ้างละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกัน โดยไม่มีเหตุอันสมควรจะเกิดขึ้นเมื่อลูกจ้างได้ละทิ้งหน้าที่ล่วงหน้าในวันที่สามไปแล้ว และนายจ้างย่อมไม่อาจจะให้การเลิกจ้างมีผลย้อนหลังนับตั้งแต่วันที่ลูกจ้างเริ่มละทิ้งหน้าที่ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าในระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 8 มกราคม 2543 โจทก์ไปทำงานที่สำนักงานใหญ่ของจำเลยที่ 1 ทุกวัน โจทก์ย่อมมีสิทธิได้รับค่าจ้างในระหว่างเวลาดังกล่าว อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น

7. พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

///

(รวบรวมโดยนายไพบูรณ์ ธรรมสถิตย์มัน) บ.1/7